

Základní škola Nový Bydžov, Karla IV. 209

Almanach slohových prací

školní rok 2017/2018

Školní rok 2017/2018 uplynul jako voda a letní prázdniny již nedočkavě klepou na dveře. Mnozí z vás vyrazí na dovolenou k moři nebo do hor, někteří budou obdivovat cizí kraje, jiní se nechají okouzlit krásami naší vlasti.

Ať už budete prázdniny trávit jakkoliv, společníka na vašich cestách vám může dělat právě tento Almanach slohových prací, do nichž žáci promítli nejenom kus své fantazie, zkušeností, ale i lásku k českému jazyku.

Mgr. Lucie Kubincová

Alice Řezníčková: RECYKLOVANÁ POHÁDKA

Byla, nebyla, tedy spíš byla jedna továrna na PET lahve, kde začíná náš příběh. Byl krásný slunečný den a z továrního pásu zrovna sjížděla zbrusu nová várka PET láhví.

Jedna z nich se jmenovala Plast'á. Byla to PET lahev, kterou si objednala firma Poděbradka a. s., takže na sobě měla krásnou košilku PROLINIE CITRÓN a cítila se skvěle. Ale najednou ji nacpali do krabice s jinými lahvemi a zalepili ji tam. Moc příjemné to nebylo. Naštěstí je za chvíli zase rozlepili. Byly na místě, které žádná z nich ještě neviděla. Jak by také mohly, všem bylo teprve pár hodin. Co si budeme povídat, bylo to frustrující. Pak je rozložili jednu po druhé na pás, ale už to nebyl ten jejich pás, byl to cizí pás, který se stále stejnou rychlostí posouval dál a dál.

Jak se tam tak posouvaly, začalo Plast'u cosi studit. Najednou si všimla, že je plná nějaké tekutiny. Pak už ji jen zavíčkovali a narovnali do palet s ostatními. Naložili ji do auta, ale ne jen tak obyčejného, bylo to největší auto, co kdy Plast'á viděla. Pravda, moc jich ještě neviděla, ale z těch, co viděla, bylo rozhodně největší. Po chvíli, co ji naložili, usnula a spala celou cestu jako zařezaná.

Když se probudila, stála v regálu a čekala, až si ji někdo koupí. Najednou po ní sáhla nějaká paní a odnesla si ji domů. Když ji vypila, zmuchlala ji a vyhodila do kontejneru. Plast'á celá bolavá čekala v kontejneru dlouhé 3 dny, až ji najednou něco začalo vysypávat do obrovského auta. A když říkám obrovského, tak to myslím smrtelně vážně. Bylo ještě větší, než to největší auto, co doposud viděla. Byla dost vyděšená. Jela a jela, až dorazila na místo plné flašek stejných jako ona. „Co tu dělám? Jak jsem se tu vzala?“ pokládala si otázky, na které ona ani nikdo z přítomných neznal odpověď. Chvíli si tam jen tak ležela. Potom je najednou z ničeho nic chňaply obrovské čelisti. Hodily je do stroje, který připomínal stroj na smrt. BUM PRÁSK KŘUP. Plast'á byla rozemleta na kusy. Myslela si, že je po ní, ale mýlila se. Probrala se zpět k životu, ale už ne jako PET lahev, ale jako igelitový sáček.

Plasťa se divila, co se s ní stalo: „Jak to? Vypadám úplně jinak?!“ Plasťa netušila, že je z ní sáček. Ale když okolo sebe viděla samé sáčky, došlo jí, že ona asi bude jedna z nich. Nevěděla, co s ní bude, ale nakonec v tom nebyl zas takový rozdíl. Koloběh se opakoval. Továrna, obchod, dům, kontejner, sběrný dvůr, drtička. Plasťa už věděla, co s ní bude dál, jen nevěděla, co z ní bude. Narodila se znovu jako plastová vidlička, pak cédéčko, krabička, zahradní konev, obal na sešit, kelímek na pivo, až z ní byla nakonec zase PET láhev.

Tereza Novotná: Obyčejně neobyčejný den

Ležím na posteli a hlavou mi probíhá tolik myšlenek. Kdo vlastně jsem, proč vlastně jsem, jsem šťastná, co je vlastně štěstí? Otázky, na které neznám odpověď. „Teri, vstávej, nebo to nestihneš!“ zavolala mamka. Ajoo, vždyť já zapomněla. Brácha má důležitý hokejový zápas, to nesmím zmeškat.

Rychle vylezu z postele, ještě rozespalá mířím do kuchyně. Namažu si chleba s máslem a napiju se horkého čaje. „Auuu, to pálí jako čert,“ postěžuju si. Ale když se nad tím člověk zamyslí, tak dalších milion věcí bolí ještě víc a některé nám dokonce způsobí jizvy, jako třeba když jedeš moc rychle na kole a spadneš, to máš pak velkou jizvu na koleni. Nebo když se člověk opravdu nešťastně zamiluje, to má pak hrozně velkou jizvu na srdci.

Samozřejmě, že mě nikdo z rodiny neslyšel. Vládl u nás naprostý chaos, hádky o to, kdo půjde do koupelny, otravné otázky jako třeba, jak je venku, jako by se nemohl kouknout z okna. „Achjoo,“ povzdechnu si a zalezu do svého skromného pokoje. „Cink“ píše mi můj kamarád Kryštof, ptá se, jestli nechci jít ven. Na chvíli se zamyslím, ale pak se omluvím, že dneska nemůžu. Jdu do koupelny, protože je teď neobyčejně prázdná a já využiju situace.

„Terko, přidej, nestihnu zápas,“ křičí na mě brácha a běží ven. Joo, zase nestíháme. Teď budu celou cestu v autě poslouchat, kdo může za to, že jedeme pozdě, pak se dostaneme k rozebrání zápasu a pak už snad budeme na místě. Jasný, to znám. Radši si nasadím sluchátka a koukám, jak se za okny auta míhá

krajina. Zápas za chvíli začíná. Super! Fandím jak o život. Musíme vyhrát.

Když tu najednou mám černo před očima. Co se to děje? Kde to jsem, proč a jak? Naprostá tma. Dlouho nic necítím. Po chvílce ucítím maminčinu vůni a bráchův dětský hlásek. Pomalu otevřu oči. Rozhlédnu se po místnosti a zjistím, že jsem asi v nemocnici. Nevím proč, ale tiše se rozesměju. Má rodina taky. Začnu se opatrně, ale zároveň dost rychle vyptávat, abych zjistila důvod, proč ležím na nemocničním lůžku jako mrtvola. Po poměrně dlouhém rozhovoru zjistím, že mě trefili pukem. Nevím, jestli to je náhoda, ale trefil mě kluk, do kterého jsem zamilovaná. Vlastně na náhody nevěřím. Asi to bude nějaké znamení. Měla jsem menší otřes mozku a větší bouli na čele, naštěstí nic vážného. Dneska večer se už vrátím domů. Díky bohu.

„Cink“ a ještě jedno „cink, kdo mi může psát,“ zamyslím se. Rozsvítím mobil a zastaví se mi srdce. Rychle se ale vzpamatuju, aby nepřišel doktor a nezačal mě oživovat. Napsal mi Kuba, ten kluk, co se mi líbí. Tak krásnou zprávu jsem dlouho nečetla, cituji: „Ahoj, Teri, hrozně se ti omlouvám, rozhodně jsem ti nechtěl ublížit, doufám, že mi odpustíš a hlavně, že jsi v pořádku.“ Jasně, že jsem v pořádku, teď už víc než v pořádku. Rozplývám se, samozřejmě jenom v mé hlavě. Celkem stručně mu odepíšu: „Ahoj, jsem v pohodě.“ Neuběhne ani pár minut a zase slyším, jak mi zapípá mobil a to už se rozepíšu. Pár dní si píšeme, nic neobvyklého. Až se mě jednoho dne zeptá, jestli nechci jít ven. Ano, anoo, anooo, jak dlouho jsem si tohle přála. Kolikrát jsem tohle mé přání šeptala do nebe. Konečně. Děkuju! Všechno zlé je k něčemu dobrý. Ale přece jenom si dávejte pozor, co všechno do toho nebe vypustíte. Taky už si dokážu odpovědět na otázku, kdo jsem. Jsem někdo, kdo věří. Protože někdy nám nezbyde nic jiného, než věřit.

Kryštof Jelínek: Lojza

Lojzu znám už od školky. Nosí modré tepláky, červené tričko Adidas a hnědou bundu, u které má utržené rukávy. To se mu stalo, když se jednou v sedmé třídě popral.

Do školy chodí s pozdvihnutým nosem a nikdo ho moc nemusí. Na zádech má vždy skate a na tašce se mu houpe helma. Jednou když jsem s ním byl ve druhé třídě, šikanoval ještě s třemi dalšími kluky spolužáka, ale všichni tři už teď propadli a on zůstal sám.

Myslí si o sobě, že je bezcenný, nebo na mě alespoň tak působí. Skrývá to tím, že se pere a zlobí. Doma ho i mlátí, učitelé s tím však nic nedělají. Ani oni ho nemají moc v lásce.

Kateřina Kvapilová: Kevin

Kevin je můj kamarád od třetí třídy. Asi se divíte, proč až od třetí třídy, má to svůj jednoduchý důvod. Přistěhoval se k nám s rodinou, protože v té době hledali větší dům.

Není to kluk jako každý druhý, a proto vám o něm něco víc povím. Kevin je od malička plný energie a vždycky mě rozesměje. Dneska jsem ho potkala po dlouhé době a měl na sobě to, co vždy rád nosí, bíločervené tričko, hnědou vestu a ty své oblíbená modré kalhoty.

Jeho obličej zdobí hezký úsměv a krásné velké modré oči, proto když ho vidím, musím se usmát. Má blondáté vlasy v trošku delším sestřihu a k tomu velké tmavé obočí, až trošku zarostlé, já mu pořád říkám, že mu ho vytrhám a on vždycky odpoví: „Ne, to nech být, kluci si stejně obočí netrhají.”

Ale co, uvnitř je hrozně milý a hodný kluk, jenom před klukama se chová jako frajer, což mě docela mrzí. Vždy, když ho však vidím s jeho mamkou, tak bez hezkého slova a pusy na závěr ji neopustí, ani kdyby měl jít jenom na 10 min ven. I když se chová navenek jako týpek, je hrozně fajn. Jednou, když jsem s ním byla venku, se jedné paní rozsypala taška s nákupem, ani jsem nestačila mrknout a už té paní pomáhal.

Mám pocit, že se i dobře učí a má tedy před sebou velkou budoucnost. Věřící na opravdovou lásku, což svěřil jenom mně, nikomu jinému, protože si vždy pomyslí, kdo by chtěl citlivého kluka, a proto je navenek takový frajer. Přede

mnou může mluvit o všem, protože mi věří. Často mi říká, když už musím domů: „Díky za to, že tě mám.“ Dokáže mi říct rovnou, co má na srdci a netrvá mu to dlouho, nerozmýšlí se, mluví přímo srdcem. A to je to, co na něm obdivuji. Je to nejlepší kluk, jakého jsem kdy potkala. Někteří to v něm nevidí, ale já ano! Je to jako citát z Malého prince: „Co je důležité, je očím neviditelné.“ Přála bych vám všem takového kamaráda.

Natálie Palonci: Petr

Je to celkem hodný kluk, až na pár výjimek. Občas se začne chovat úplně naopak a vymýšlí samé lumpárny. Má blond'até vlasy jako sluneční paprsky, co svítí nad rozkvetlou loukou, a oči modré jako studánky.

Umí skvěle jezdit na skateboardu. A rád ti s čímkoli pomůže. Kdykoli budeš v nouzi, vždycky bude první, kdo ti podá pomocnou ruku.

Má rád zábavu, ale občas to s ní i přežene. Každé odpoledne chodí do skate parku a trénuje různé triky na skejtu, aby mohl potom před holkama machrovat, co všechno umí. Holkám se moc líbí. Možná kvůli té vymakané postavě, nebo snad kvůli těm vlasům a očím?

Tereza Řezníčková: Petr

Toto je Petr. Na první pohled vypadá jako hodný a milý. On je někdy hodný a milý, ale většinou se jinak chová jako namachrovaný frajírek, kterého zajímá jen jeho skateboard a kámoši.

Obvykle nosí volná trika, tepláky, okopané boty a sepranou vestu. Jeho blond'até vlasy jsou skoro vždy nagelované.

Vidět ho chodit jde kromě školy velice těžko. Ve škole se o hodinu chová vzorně, hlásí se a o písemkách mu to docela pálí. No, ale to když zvonek udělá crrr..., tak se z chytrého a vzorného Petra stane ten namachrovanej frajírek, ale i přesto, jak se chová, vám velmi rád pomůže, když si s něčím nevíte rady. Petr je prostě takový čert s duší anděla.

Kateřina Procházková: Julie

Julie je hlavní hrdinka z knihy Můj život s Penny. Julii je šestnáct let. Každý den nosí šedivé rajtky a bílé tričko s potiskem podkovy. Její rovné hnědé vlasy jí sahají po pás. Julie je na svůj věk poměrně vysoká.

Vždy každému ochotně pomůže, když je v nouzi. Jí samotné ale štěstí v posledním půl roce moc nepřálo. Ve svém životě se musela vyrovnat s mnoha překážkami. A to nejhorší bylo, že se musela rozloučit se svou nejlepší kamarádkou Penny, svým poníkem. Dlouho se s tím vyrovnávala, ale ta bolest v srdci ustala teprve, když potkala Nikitu, což byl její nový koník.

Vybrala jsem si Julii, protože je velice statečná i přes ty všechny smutky, co jí během půl roku potkaly.

Jiří Kvapil: Timmy

Timmy je hlavní postava (kocour) z knížky Nindža Timmy a ukradený smích.

Když je Timmy v přestrojení za nindžu, nosí černé kimono a černý pásek přes hlavu. Jinak má modré tričko a hnědé kalhoty. Mluví zcela spisovně a je hodně akční. Velmi si stojí za svým slovem. K lidem je velice hodný a rád jim pomáhá, ale nejvíce samozřejmě svým kamarádům. Pracovně je strašně nadaný, vyrábí stroje do kuchyně, například stroj na loupání pomerančů.

Ve čtvrtce knihy se začínal zajímat o nindžovství a musím říct, že mu to šlo hodně dobře. Na Timmym se mně velmi líbilo, že je ke všem ohleduplný a také statečný.

Tereza Málková: AMY

Amy je moje oblíbená postava z knihy Strážci příběhů. Její lískově hnědé vlasy, které jí spadají na ramena a při běhu se chovají jako mořské vlny, se perfektně hodí k jejím světlounece modrým očím a velkým brýlím. Amy miluje nošení vytahaných svetrů různých barev a vzorů, až z toho ostatním tak trochu zrak

přechází. Na první pohled vlastně vypadá docela trhle, ale přesto je to velmi sympatická dívka.

Nejspíš byste si o ní mysleli, že je veselá a upovídaná, ale opak je pravdou. Je to tiché děvče, které se směje převážně vlastním vtipům. Nejrady by celý den četla a vlastně vůbec nevstávala z postele, protože je už od jakživa líná jako veš, ale i přesto si nějakým způsobem udržuje svoji hubenou postavu. Její lehkomyšlnost ji často dostává do nevšedních problémů, které se poté těžce řeší.

Ale nejlepší je na Amy asi její zvláštní schopnost, umí se totiž dostat do jakékoliv literatury a prožívat příběhy společně s knižními postavami. Všichni ji mají rádi i přes její milý objem hrudi, se kterým je věčně tak nespokojená, stejně jako s ostatními částmi svého těla. Ale i přes to všechno bych chtěla být její kamarádka.

Kristína Pelánková: Kaspian

V mé knížce se vypráví o princí Kaspianovi. Jeho postava na začátku příběhu působí nesměle a zvědavě. Projevuje se jako hodný, laskavý a skromný člověk. Se svým strýcem a tetičkou nevychází příliš dobře, ale zato se svojí chůvou má kamarádský vztah a cítí se u ní v bezpečí.

V království sice mívá všechno pod nosem, ale rád pomůže a učí se nové věci. S radostí poslouchá vyprávění před spaním o staré Narnii, kterou by chtěl navštívit.

Během příběhu se stane statečným a vždy si stojí za svým názorem. Začne být dospělejší a rád zažívá dobrodružství, která ho dělají nebojácným.

Postavy okolo Kaspiana ho mají rády a poslouchají jeho rozkazy. Nemá problém se skamarádit, ale jakmile se objeví osoba, která ho uráží a nebere ho vážně, nesnaží se o lepší vztah.

Kaspian mi přijde jako sympatický člověk, který nemá problém se začlenit v novém kolektivu. Občas chce být všude a všechno vědět.

Tuto postavu jsem si vybrala, protože mě nejvíce zaujala a to především svojí proměnou v lepšího člověka.

Tereza Novotná: MIRA

Mira je jedna z hlavních postav knihy Krásky v nesnázích. Je to šestnáctiletá dívka. Ze začátku na nás působí jako taková rozmazlená mrcha. První dojmy o Miře tedy nebyly moc dobré. Působila jako panovačná, sobecká a bezohledná. Když něco nebylo podle ní, tak bylo zle. Byla považována za tak zvanou královnu školy. Zajímala se o vzhled, kluky a o to, kolik má sledujících na Instagramu. Nakonec ale zjistíme, že Mira je ve skutečnosti velmi citlivá. Jenom ještě nepoznala opravdové přátele.

Mira je i chytrá. Ve škole jí to jde. A její nápady jsou téměř dokonalé. Má velké sny a ty si pomalu plní. Mohli bychom si o ní myslet, že je jako z pohádky, a nemusíme to soudit jen podle její vysoké štíhlé postavy, dlouhých kučeravých hnědých vlasů ani podle nebesky modrých a velkých očí. Vlastně je to úplná princezna. Je vznešená, má spoustu krásných šatů a konečně našla svého ztraceného prince.

Miru dlouho ovládalo okolí. Její táta byl senátor, pořádal spoustu večírků, na kterých museli všichni vypadat dokonale. Míry nejlepší kamarádka, teda spíš Míry bývalá nejlepší kamarádka, se k Miře nechovala moc hezky. Nutila ji dělat věci, které by Miru nikdy nenapadly. Mira se ale bála okolí, co by si o ní řekli, tak radši šla tiše s davem. Naštěstí kolem sebe neměla jenom zlé lidi. Ale také svou nevlastní sestru Izzie. Izzie si šla vždycky za svým cílem a nikdy se nechtěla vzdát. Teď si dala za cíl, že pomůže Miře. Mira začala malovat obrázky a vyhrála několik soutěží, našla opravdovou lásku, začala pomáhat lidem a taky začala být konečně šťastná a sama sebou.

Můj osobní názor je, že lidé, kteří nám ubližují, jsou ve skutečnosti někde v hloubi srdce ublížení. Mají velký problém a my bychom je neměli trestat ani soudit, ale měli bychom jim nabídnout pomoc.

Tereza Řezníčková: Aslan

S touto postavou se můžeme setkat v knižní edici Letopisy Narnie. A budete se divit, je to lev. Je jednou z velmi důležitých postav. Zrovna on je ten, který se vždy objeví ve správný moment a pomůže k záchraně Narnie.

Aslan je syn císaře z druhého konce moře. Dříve byl v Narnii pořád, poté se ztratil, ale pokaždé, když je Narnie v nebezpečí, zjeví se a vše zachrání pomocí svých zvířecích a čtyř lidských přátel.

Jak jsem řekla, je král zvířat, to znamená, že chodí po čtyřech. Ale Aslan není obyčejný lev. Aslan umí mluvit lidskou řečí, jako skoro každé zvíře v Narnii. Jeho jméno vyvolává v jeho nepřítelích nepříjemný pocit z prohry a strach. Kdežto v lidech, kteří ho mají rádi, probouzí naději, odvahu a hlavně to, že jsou na straně dobra.

Aslanova nádherná, zlatavá, dlouhá a heboučká srst se mu vždy rozvlní při běhu a vypadá to, jako by mělo slunce bratra, ale se lví tváří. Moc bych si přála se s ním seznámit a pohladit si jeho nádhernou srst, jestli je opravdu tak hebká, jak se říká.

Tomáš Vondra: Patrik

Patrik je hlavním hrdinou z knížky Klub tygrů. Má černé vlasy. Je mu přibližně asi 14 let. Je velmi statečný, chytrý a ničeho se nebojí. Když jsou kamarádi v nebezpečí, ochotně jim pomůže. Dá se říct, že je to i detektiv.

Na Patrikovi se mi nejvíce líbí, že je hodný, statečný a vždy pomůže svým kamarádům. Když se něco stane, jde do toho po hlavě a nebojí se.

Patrik má své dva nejlepší přátele, se kterými prožívá mnoho dobrodružství. Moc rád posiluje, takže je i hodně silný. Jeho dva kamarádi se jmenují Luk a Biggi, ale v knížce vystupuje i mnoho jiných postav. Patrik byl však jediný, kdo mě z knížky nejvíce zaujal svou osobou i vzhledem.

Tereza Hálová: Líčení

Den byl tak svěží, jak ho může udělat bujně rostoucí tráva, táhnoucí oblaka nad hlavou a třepotavý let motýlů. Sedím na měkoučké zelené peřině, pozoruji okolí kolem sebe. Předemnou se objevil malý rybníček, přišla jsem blíž a začala jsem se mu svěřovat s tím, co mě trápilo. Vlnky mi začaly naslouchat a při tom se vlnily jako malé baletky. Po hladině rybníka kráčely sluneční paprsky, které připomínaly tenoučké nožičky. Něžný větřík s nimi mával, až je celé roztancoval. V dále za malým rybníkem se v ohradách pásli poníci a koníci, kteří vypadali jako hnědé a černé tečky.

Po chvíli se slunce proměnilo v ohnivou kouli, kterou červení beránci zahnali za kopeček a uložili ji ke spánku. Poté vyhnali na oblohu jejího brášku Měsíce. Nakonec celý můj příběh usnul.

Matyáš Košťák: Líčení

Den byl tak svěží, jak ho může udělat bujně rostoucí tráva, třepotavý let motýlů a pohybující se obláčky na obloze. Vítr si pohrává s větvemi stromů. Čas plyna jako voda. Létající slunce se pere s měsícem o poslední pohlazení. Rudá hvězda svým unavujícím pohybem uspává přírodu a přitom jí čte pohádku na dobrou noc. Pohádky doprovází zpěv ptáčků, tak nádherný zpěv vodu drží na místě. Slunce prohrálo svůj boj a tím nastává noc.

Tereza Novotná: LÍČENÍ

Den byl tak svěží, jak ho může udělat bujně rostoucí tráva, táhnoucí oblaka nad hlavou a třepotavý let motýlů. Neslyším nic, jen a jen to krásné ticho. Občas zaslechnu nějaké lesní zvířátko. Tohle kouzelné místo. Ta zelená peřina, úkryt pro lesní živočichy, její čerstvost a třpytící se diamanty v jejích dlouhých pramenech štěstí. Každá rostlinka je jako tajemný poklad, nikdy nepoznáme tajemství lesa, tajemství přírody.

Začínám se pomalu ztrácet v téhle nezodpovězené hádance. A co to vidím v dálce, mé oči zaostří jako dalekohled. Nějaké malé hnědé obrazce. Už vím! Dva zamilovaní zajíčci. Běží objevit opravdovou krásu lesa, běží až do hloubi srdce. Až teď si uvědomím pravou tvář lesa. Les je úkryt všech tvorů, je zdrojem krásných rudých plodů, ach, ty šťavnaté maliny. Jako by mě les dočista omámil. A co to hučí tam v dáli. Nejsou to snad Niagarské vodopády? Běžím blíž jako laň za svým kolouškem. Potůček! Zpívající nebeskou ukolébavku. Je zdrojem vody pro všechno kamení, které u břehu pije z průzračně blankytné vody, která běží důležitý závod.

Stromy se rozhoupaly ve větru, asi mi chtěly ukázat správný směr. Směr zpátky, směr cesty nebo správný směr života. Letní větřík mě pohladil po duši, ten krásný pocit, jako když se opravdu zamiluješ. V dálce jsem zahlédla tajemnou uličku k trůnu. Tuto lesní cestu zdobily malé drobné kvítky a kolem nich poletovaly včeličky. Dlouho jsem se rozhodovala, jestli jít dál touhle cestou. Je to jako nepředstavitelná touha. Touha vědět něco, co je pro nás neznámé, najít nová tajemství.

Když jsem kráčela po té cestě, připadala jsem si jako královna všech svých zelených poddaných. Všechno mi to tu připadá tak kouzelné. Zapamatovat si jeden jediný okamžik, jednu vzpomínku. Je to jako mít před sebou všechna krásná místa světa a zapamatovat si jednu sekundu, jeden snímek, který zůstane navždy v naší paměti.

Nebe se už pomalu rozplakalo a slunce už dopsalo svou krásnou báseň zlatým perem. Na nebe nastupuje skleněný vládce bílých beránek. Odejít odsud bylo pro mě tak těžké, jako opustit nevyřešenou hádanku, ale věřte, že se ještě vrátím. A přestože jsem teď šťastná a mám úsměv na tváři, neznamená to, že mě nic netrápí, ale rozhodla jsem se jít cestou za štěstím. Jít tím správným směrem.

Jan Příbyl: Líčení

Den byl tak nádherný, jak jen mohl být. Přijde mi, že ležím na nejkrásnějším místě na zemi. Slunce svítí jako obrovská lampa, ale mě dělá stín špendlíkový keř, který mi hází dolů šťavnaté plody. Nohy mi chladí ledová voda říčky a jako by mě pstruzi a siveni zdravili svými pestrobarevnými ploutvemi. Cvrček v proschlé trávě cvrká nádhernou sonátu a písek pohlcuje mé lidské starosti. Představuji si, jak to tu může za několik let vypadat, možná se stane nehoda a do říčky se dostanou jedy nebo se to zde vykáčí kvůli staveništi, ale mě uklidňuje pouhá myšlenka na tento malý ráj. A nyní mě ke spánku přivádí zvuk syčící vody.

Jakub Suchochleb: Líčení

Den byl tak svěží, jak ho může udělat jen bujně rostoucí tráva, táhnoucí oblaka nad hlavou a třepotavý let motýlů. Šumí, stále jen šumí. Šumící říčka naráží do potápějících se kamenů. Řítí se rychlostí blesku. Před sebou má už jen kamenný cíl a mnoho zelených mužiků, kteří odsouhlasují její vstup.

Po daleké cestě z hor je již vyčerpána, a tak žádá o pomoc bílé ovečky, které žene obrovský šedý vládce. Říčka se dočkala, bílé bochánky spustily malinkaté slzičky. Kapičky padající z oblohy tancující ve vzduchu jako na spartakiádě. Říčka se raduje z blahodárné vláhy. Krajina po dešti voní svěží čistotou. Pestré, módně oděné keříky znovu mění svou vizáž.

Je to nádherný pocit vidět přírodu znovu ve své kráse. Jen škoda, že naši přírodu člověk už často takto nevidí. Zničili jsme ji, ale já věřím, že se příroda nevzdá.

Eliška Šimáková: Líčení

Den byl tak svěží, jak ho může udělat bujně rostoucí tráva, táhnoucí oblak nad hlavou a třepotavý let motýlů. Nevím, čím to je, ale vždy, když se snažím od něčeho utéct, ocitnu se zde. Pohled na malebnou krajinu mě uklidní. Nad celou loukou se vznáší usměvavá tvář jménem slunce, jehož paprsky září do koruny

stromů. Pastelově zelená louka se rozprostírá po celém údolí, do něhož jsou vsazeny květiny různých barev a vůní.

Dlouho trvající ticho bylo náhle přerušeno kuňkající žabkou, která se rozhodla ochladit vodou z jezera.

Zato jeden z davu ptáků seděl na vrcholku nic netušící břízy a začal náramně zpívat. Celá krajina zpozorněla a rozezvučela se spolu s ním, květiny tančily a magická žárovka se odplížila dál a dál.

Alice Řezníčková: Pohádka o žárovce, která praskla

Bylo, nebylo jedno království vypínačů. Tam vládl král Vypíňák Kuchyňský a královna Vypínačovna Obýváková, a ti měli dvě dcery, Vypínačku Chodbovou a Vypínačku Sklepní. Bylo by to krásné království, kdyby je nesužovaly zlé žárovky. Všechny žárovky nebyly zlé, vlastně skoro žádná, až na žárovku v kuchyni. Ta byla zlá až na vrut a nutila ostatní žárovky, žárku, žárovce a žárinky, aby byly taky zlé. Všechny vypínače to moc trápilo. Žárovna vždy hned ráno zavelela, aby všechny žárovky začaly svítit a vypínače tím pádem nemohly odpočívat, dcery si nemohly hrát a všichni byli nešťastní. Vždy před tím, než se obři vrátili, zhasly, aby to nevypadalo podezřele. Potom opět rozsvítily.

Vypínače přemýšlely, jak moc žárovek zlomit. Jednou je napadlo, že je přeperou. Když zase ráno rozsvítily, začaly se s nimi přetahovat a zhasínat, oni rozsvěcet, oni zhasínat a takhle to šlo pořád dokola, až Žárovna praskla. Král Vypíňák Kuchyňský se dohodl s ostatními žárovkami na míru. A tak bylo království vypínačů opět v pořádku. A poté zazvonil zvonec a pohádka byl konec!

Jakub Suchochleb: O žárovce, která to v životě nemá jednoduché

Za devatero horami, za devatero řekami bylo jedno království. Království světél říkali mu. Nebylo to jen takové ledabylé panství někde na prastarém hradě, kde se svítí svícný nebo loučemi. Království světél vypadalo úplně jinak. Nemělo věž, nádvoří ani hladomornu. Nad ostatními vyzařovalo svou moderností. Světla, ano

světla zde tvořila tu nejkrásnější část království. Ovšem mělo to jeden háček, světla přeci musí někdo rozsvěcet a zhasínat. Tudíž i tomuto království vládli lidé. Ani nevíte, jak je těžké být takovou malou žárovkou, mezi tisíci jinými žárovkami. Jak se někomu zalíbit, když si člověk ani nevšimne toho jednoho malého světýlka. Samozřejmě žádná žárovka nesvítí do nekonečna. Od toho tu máme takového hodného pána, říká si elektrikář. Vždy mi pomůže, když se mi něco stane. Nikdo z vás neví, jak moc to bolí, když to malé dítě zmáčkne ten bolavý čudlík a my okamžitě usneme.

Jednoho dne však nikdo nerozsvítil. Špitalo se, že je s námi amen. Poté jsme si ale všimli těch zelených blikátek. Ty malé děti běhaly a svítily nám tím do očí a nás nikdo nepotřeboval. Dokonce i pan král už si vystačil se svým blikátkem. On ho měl ale červené a říkal tomu laser. Nakonec jsme se rozhodli, že jim vyhlásíme válku. Vymysleli jsme něco jako plán. Přeci ani lasery nemůžou svítit do nekonečna. Tak jsme se rozhodli, že až hodný pán přijde, někdo musí být nástraha a ostatní budou lasery provokovat, dokud se nevybijí. No, více už si toho bohužel nepamatuji, protože právě já jsem se stala tou nástrahou. Nebojte, vše dobře dopadlo, vyhráli jsme. Lasery ty děti už nemají a my zase každodenně svítíme. Tak prosím ani ty ten laser nevytahuj.

Jiří Kvapil: Pohádka o žárovce, která měla nejzářivější světlo na světě

Bylo, nebylo jedno velmi tmavé království. Vládla v něm zlá tma a král nevěděl, co s tím, svíčka nešla zapálit, oheň nechytnul. A takto to tam fungovalo celých sedm let, dokud jednoho tmavého dne jeden prostý vesničan nevyrobil žárovku. Následující den se vydal do království, aby ji tam vyzkoušeli, bohužel se však nezadařilo, protože království bylo silně zakleté zlou tmou. Takže to znamenalo dalších pár let ve tmě.

Po tři roky se ten stejný vesničan stále snažil přemýšlet, jak vyrobí žárovku, která bude mít nejzářivější světlo. A jednoho dne se tak stalo, vynalezl LED žárovku, rychle běžel do království, aby ji vyzkoušeli. Žárovka zase nefungovala. Ne,

dělám si srandu, žárovku zapojili, ta se rozzářila a přebila silnou tmou. Vesničan dostal ocenění a medaili k tomu. Dalších 100 let nebylo o zlé tmě vidu ani slechu.

Kristína Pelánková: O ŽÁROVCE, KTERÁ SE UČILA SVÍTIT

Žila, byla jedna královská rodina v zemi Elektřina. Král Žárovec a královna Žárovkyně. Tato rodina nebyla příliš šťastná, protože stále neměli následníka trůnu. Pan král už přestával svítit, takže jeho práce pomalu končila a paní královna svítila touhou po Žárovičce. Ale nikde nemohli najít správně jasnou Žárovičku, která by rozzářila jejich panství, tak jako kdysi před lety Žárovec.

Jednoho dne se Žárovkyně rozhodla, že půjde za moudrou Baterkou, která by jim mohla pomoci s jejich problémem. Večer se tedy za ní vydala, jenže paní královna už nebyla nejmladší, v lese se tak lekla pobíhajícího lustru, až z toho leknutí přestala svítit. Měla štěstí, že se jí Baterka vydala naproti. Našla ji celou studenou a společně se vypravily do chatrče, kde bydlela. Baterka jí poradila, ať požádá o pomoc doktorku Lampičkovou. Paní doktorka umí nejen dobře vyléčit prasklé žárovky, ale dokáže i kouzlit. Žárovkyně ji tedy požádala, aby jí vyčarovala Žárovičku. Jak řekla, tak se stalo. Zanedlouho království slavilo výrobení nového následníka trůnu. Byl v tom jeden háček. Když princ Žárovička dosáhl 17 let, doby, kdy měl svět poprvé spatřit jeho svit, tak se nejhorší myšlenka stala skutečností. Žárovička neuměl svítit.

Netrvalo dlouho a princ se dal do učení. Učila ho samozřejmě baterka, nejmoudřejší světlo v této zemi. O rok později se v ten samý den chystala hostina, kde měl princ převzít vládu nad celou Elektřinou. Dnes se stane z Žárovičky Žárovec Druhosvitný. Princ se rozzářil tak jasně, až se i ta nejvzdálenější a bezejmenná plochá baterie začala radovat, když uviděla ten okouzující svit. Oba rodiče byli na svého syna pyšní, že zachránil tuto krásnou zemi před zaniknutím. A tímto náš příběh O žárovce, která se učila svítit, končí, ale pro ni právě teď začíná její nejdůležitější etapa v celém životě a to, že musí dodávat energii a radost

celé zemi Elektřina. Zhasla žárovka a pohádky je konec.

Tereza Málková: Pohádka o žárovce, která nesvítila

Za sedmero pojistkami a sedmero dráty bylo jedno celkem malé, útulné město jménem Žárovnice. Město Žárovnice zářilo krásou, a to doslova. Všude samé žárovky. Tím ovšem nemyslím pouze jeden druh, ale byly tu LED žárovky, Halogenové žárovky, Extra teplé LED žárovky, byly zde i rodiny žároviček na vánoční stromečky, do auta, úsporné, žárovky, co měly 4W, 8W, 12W a všechny svítily. Ať už barevně, tak i bíle.

Ale byla tady výjimka. Jedna malá pětiwattová žárovka jménem Hedvika ne a ne se rozsvítit. Všichni si z ní kvůli tomu dělali legraci, a tak se jednoho dne rozhodla, že to změní. Sbalila si věci, uklidila pokoj a pak už jen Hedvika nastoupila na vlak. Když k ní průvodčí přišla, prohlédla si ji a zeptala se, kam jede. Hedvika odpověděla jenom: „Za světlem,“ a pokrčila rameny. Průvodčí zakroutila hlavou, obešla Hedvičin vcelku velký batoh a šla dál. Celou cestu Hedvika jen koukala z okna a poslouchala zvuk kolejí. „Konečná zastávka!“ ozvalo se. Ale Hedvika nic. Seděla jako zařezaná. Přejeli konečnou zastávku, když najednou se začalo dít něco opravdu nevidaného, ovšem Hedvika už předem tušila, že se to stane. Vlak pomalu, ale jistě začal stoupat. Když se vlak vzdaloval od povrchu a už byl skoro u oblak, Hedvika už jen zamávala a pronesla: „Až mě zase uvidíš, už budu jenom zářit!“ A už byla v oblacích. Vlak se na jednom velkém mraku zastavil a žárovka vystoupila. Před ní stálo devět obrovských lampiček a byly připraveny žárovku co nevidět shodit zpět dolů na zem. Avšak žárovka byla připravená. Sundala batoh ze zad a sedla si. Všichni víme, že věci, kterou se dá nejlépe někoho uplatit, je jídlo. Takže lampička začala z batohu vytahovat krabice s pizzou. Lampičky nejdřív s údivem koukaly a olizovaly si u toho svými obrovskými slizkými jazyky hrany.

Netrvalo dlouho a lampičky už si na pizze pochutnávaly. Ony věděly, co žárovka bude požadovat už na začátku, tak se na to dvě rovnou připravily. Jedna chytila

Hedviku a druhá se na ni mezitím lehkým pootočením namontovala. Z ničeho nic se Hedvika rozsvítila jasněji, než všechny ostatní žárovky, co doposud znala. Byla moc šťastná. Lampička zavřela a vytáhla už svítící Hedviku ze spárů své kolegyně. Vlak stál stále na místě a Hedvika usoudila, že bude lepší, když už půjde, přece jenom se jí tam moc nechtělo zůstat s těmi krvelačnými lampami. Zpáteční cesta byla dlouhá, tak zavřela oči a už spala. Vzbudila ji opět průvodčí, když už byli v Žárovnici. Hedvika s nadšením vyskočila z vlaku a šla ukázat celé Žárovnici to, že svítí.

Hedvika tam žije dodnes a svítí pořád tak jasně a čistě. Žárovky už mají Hedviku rády, uvědomily si totiž, že u přátelství nezáleží na tom, jak moc svítí, kolik má wattů, nebo jestli je stmívatelná. Hlavní je to, jak moc je kvalitní její vnitřek.

Tereza Novotná: O žárovce, která nesvítí

Každý člověk má svou žárovku, ale jen málokdo to ví a umí použít. Skrývá se v srdci každého z nás. Svítí našemu srdci, aby pořádně vidělo na cestu. A taky, aby si vybralo ten správný směr. Co se ale stane, když někomu ta žárovka nesvítí? Já vám povím jeden takový příběh. Příběh je o chlapci, kterému se tahle žárovka nerozsvítila.

Ve šťastném světě plném zářících lidí a blýskavých úsměvů žil jeden, na pohled sympatický, mladík. Pocházel z velmi úspěšné rodiny. Jejich jméno zářilo ve všech novinách velkým nápisem: „Rodina Svitových do našeho světa zase přinesla kousek měsíčního svitu!“ Tento mladík, jehož jméno je Drachard, měl tři sestry. Všechny jeho sestry byly šťastně zamilované. Jedna si vzala bohatého podnikatele, druhá slavného kronikáře a ta třetí úspěšného zářivce, což je sportovec, který musí co nejrychleji rozsvítit žárovku, kterou má různě pověšenou, nýbrž ne tu v srdci. Všem jeho sestrám žárovky svítily. Ale on nikdy nechápal, proč jenom polovičně. Přece jejich srdce našlo někoho, kdo je má rád. Tak proč nesvítí celá? Vždycky ho to zajímalo, ale nikdy neměl odvahu to zjistit, přece jenom jeho žárovka nesvítí vůbec. Všem dětem, když se narodí, by se

měla alespoň maličko rozsvítit a až poznají opravdovou lásku, tak se rozsvítí úplně celá. Ale ta jeho žárovka, jako kdyby byla prasklá, jako by osud nechtěl, aby byl v životě šťastně zamilovaný. Kolikrát šeptal do nebe své přání, aby mu žárovka alespoň trochu zablikala. Přece jenom i jedno malé světlo je víc než moc tmy. Pro něj to světlo bylo jako naděje, věřil, že jednou přijde. A věřte nebo ne, ta naděje opravdu přišla.

Jednou, když se konaly slavnosti záře, měl Drachard špatný den. Všude kolem viděl rozzářené žárovky ostatních lidí. Nebyl našťvaný, ale spíš smutný. A v tom momentu, když tam tak smutně seděl, si k němu přisedla taková na pohled krásná dívka. Jediná věc na ní byla jiná, něco, čím se lišila od ostatních. Ona taky měla zhaslou žárovku. Drachard radostí vykřikl: „Jé, ty taky nesvítilš!“ Ona se na něj usmála a lehce překvapeně přikývla. Ten zásadní bod zlomu. Jejich oči se střetly. V žilách jim začala pumpovat krev a srdce jako by jim mělo vyskočit, ale nevyskočilo. Stalo se něco, čemu už ani jeden z nich nevěřil. Jejich žárovky se rozsvítily. Sice ne úplně celé, ale svítily. Dva téměř neznámí lidé, kteří k sobě našli tu správnou cestu. Byla to doslova láska na první pohled. O pár měsíců později měli svatbu. Byli spolu upřímně šťastní. A právě to byl ten důvod, proč se jim žárovky rozsvítily v ten den úplně celé. Proto si pamatujte, že každý z nás má v sobě takovou žárovku, ale taky nezapomínejte, že světlo nemůže existovat bez tmy. Stejně tak pravá láska bez překážek. A to, když je kolem nás tma plná stínů, znamená, že někde nablízku svítí světlo.

Tereza Řezníčková: Pohádka o žárovce, která se pootočila

Byla jednou jedna žárovka, a ta žila v Žárovkovém království, alespoň pro ni to bylo Žárovkové království, ve skutečnosti to byl sklad jedné firmy, která prodávala žárovky. Tato žárovka se jmenovala Ledka Úsporná.

Jednoho dne ji z království vyvezli na místo plné dalších jiných žárovek, se kterými se ještě nikdy neviděla, a kromě těchto žárovek se tam také pohybovali

takoví divní tvorové a byli strašně moc velicí. Jen abych to upřesnila, byla to lidská dlaň s prsty. Jednou večer jí povídá jedna nafrněná žárovka odnaproti: „Být tebou, dávám si větší pozor na ty ruce s prsty. A taky bych se moc nevystavovala takhle vpředu.“ Ledka udiveně koukala a zmateně se zeptala: „Jaké ruce a jak myslíš to vystavovala?“ Žárovka se na ni podívala takovým divným pohledem a hnedle spustila: „Ty nevíš, co to jsou ruce? Ty netušíš, co se asi tak stane, když si tě koupí?“ Ledka jen kroutila hlavou, že to prostě neví. Žárovka jí to vysvětlovala, ale neudělala to pro nic za nic, vždyť ona je přece největší hvězda obchodu, jí si musí každý všimnout a ne nějaké Ledky Úsporné. Takže jí tedy začala líčit všechno, ale přesně naopak, než to je ve skutečnosti. Například ruce tě celou ohmatají a budeš celá od otisků, nebo vyprávěla, že pokud bude takto u kraje, mohli by ji shodit a ona by umřela a další různé věci. Jenže pak jí Ledka, aniž by to věděla, dostala. Zeptala se jí: „A proč ty jsi tedy vpředu, když je to tak nebezpečné?“ Žárovka nevěděla, co má na tuto otázku odpovědět. Pak ze sebe něco rychle vyhrkla, ale nebylo jí moc rozumět. Ledka to tedy neřešila a šla spát. Celou noc se jí zdálo o tom, že ji shodili z pultu na zem a ona umřela. Ráno se probudila a udělala vše, co jí žárovka odnaproti poradila. Do obchodu chodili lidé a kupovali si žárovky. V jeden moment přišla strašná skupina lidí a mezi nimi byl i budoucí majitel Ledky, pan Říha. Asi jako jeden z mála chtěl úspornou žárovku, která byla považována za největší nesmysl. Ale přes různé recenze, co četl, si ji chtěl koupit. Zavolal si vedoucího prodejny, aby mu něco řekl o úsporných žárovkách. Pan vedoucí si dával veliký pozor na to, co říká. Přece jenom obchod je obchod a ztratit zákazníka jde velmi lehce. Pan Říha byl spokojen a nechal na panu vedoucím, ať vybere, kterou si má koupit. Pan vedoucí náhodou vybral Ledku. Ledka byla vyděšená a v diodě si přemítala, co jí večer říkala sousedka. Jelikož pana Říhu obsluhoval vedoucí, tak šel na řadu jako první. Koupil si Ledku a odešel domů.

Doma Ledku hnedle zašrouboval a ona se strašně bála, co se bude dít. A v ten moment stiskl pan Říha vypínač, Ledka se rozzářila štěstím. Byl to ten nejlepší

pocit, jaký kdy vůbec zažila. Zjistila, že jí zřejmě nafrněná souseďka lhala. A tak svítila panu Říhovi pokaždé, když to potřeboval. Občas Ledku přepadla vojska zlých mūr, naštěstí pan Říha vždy zasáhl a zlé mūry vyhnal. Ledka byla velmi spokojená, ale připadalo jí, že slábne a svítí čím dál tím méně. Až jednoho dne přestala svítit úplně. Pan Říha si toho hnedle všiml a rozhodl se, že ji musí vyměnit. Ledka z toho byla naprosto vyřízená a smutná. Pan Říha musel vypnout proud, aby se nespálil, až bude s Ledkou šroubovat. Vylezl na štafle a trochu s Ledkou pootočil, jenže mu v té chvíli zazvonil telefon, a tak toho šroubování nechal. Když dotelefonoval, zapomněl, zdali vypnul proud, takže ho musel znovu zapnout, a když ho zapnul, všiml si, že Ledka zase svítí. Tak uklidil štafle a užíval si krásného světla od Ledky Úsporné. A důvod proč Ledka nesvítila? Trošku se povolila a musela se dotáhnout. A to pan Říha nevědomky udělal.

Natálie Malátová: Pyšné tričko

Ahoj, jmenuji se Adidasák Růžový. Jako každý den jsem ležel složený na vrchu kupičky všech triček. Jelikož a protože jsem byl oblíbený kousek šatníku, nikdo se mi nemohl rovnat. Jsem prostě nejlepší a nejoblíbenější.

Jednoho dne jsem měl vodní bublinkovou koupel, moc jsem si to užíval. No, ale co se nestalo. Rozhlédl jsem se a všude kolem mě byly mokré ponožky. Vykřikl jsem: „Co tady děláte, to je moje bublinková koupel.“ Dělalý, jako kdyby mě neslyšely. Z ničeho nic jsem se začal zmenšovat, zmenšovat a zmenšovat. Nastoupila panika: „Co se to děje, proč jsem tak malý a kde mám svoji barvu?“

Já jsem teď tak ošklivý, už určitě nebudu nejlepší kousek z celého šatníku. Taky že jsem měl pravdu. Po uschnutí u pana Věšáka si mě všimla mamka mého majitele. Bez zaváhání mě prostě hodila do sběru šatstva, co se zrovna konal tento týden. To jsem dopad. Jsem troska. Stane se ze mě hadr na prach, už mě nikdo nebude chtít nosit. Dva, tři, čtyři dny jsem si tam poležel, na té hromadě oblečení jako já. Začal jsem si uvědomovat, jak bylo ošklivé, že jsem se povyšoval nad ostatními ze šatníku. Teď vypadám hůř jak oni.

Pátý den nás někam vezli, vůbec nevím, kam to bylo. Cesta byla nějaká kamenitá, házelo to s námi, až jsme nakonec dojeli před dům, ze kterého vyběhla spousta dětí. Radovaly se a poskakovaly. Vůbec jsem nechápal proč. Potom mi to došlo, byl to sirotčinec.

Pak nastala ta chvíle, kdy přišlo na rozdávání nás triček a jiných kusů oblečení. Jelikož jsem ležel na vršku, byl jsem darován jako první. Vzala si mě jedna krásná holčička, zaslechl jsem, že to byla Eliška. Udělal jsem jí velikou radost, i když jsem nebyl nový ani sytě barevný. Byla ráda za to, že mě vůbec má.

Já sám jsem si uvědomil, že není hezké se někomu posmívat, neboť, jak se říká, na každého jednou dojde.

Aneta Matysová: Pyšné tričko

Ahoj, jsem pan Tričko a povím vám, milé děti, svůj příběh. Narodil jsem se v nějakém velkém domě s mnoha dalšími kamarády. Byla tam super trička a já patřil mezi ně. Ale pomlouvali mě a mysleli si, že jsem až moc nafoukaný. Jednoho dne jsem si tak vykračoval po páse a najednou mě někdo čapnul a já skončil v krabici. Byla tam tma a zima. „Brrr!“ ale nějak jsem to přežil. Po dlouhé cestě nás vyložili a vyndali z krabic. Najednou jsem spatřil nějaké lidi, jak nás rozbalují a dávají do regálu nebo na ramínka.

Jakmile mě dali na ramínko, spatřil jsem naše nepřátele. „Mikiny!“ vykřikl jsem. Otočily se na nás a my jsme na ně začali vrčet. A abyste se neptali, proč zrovna mikiny, tak já vám to objasním. Víte, mikiny si myslí, že se v zimě po nás můžou plazit, ale za to v létě jsou jenom ve skříni a my ne.

Za dlouhou dobu si sem nakráčelo mnoho lidí. Šahali tam po nás a zkoušeli si nás. „No fuj, děs,“ a nejhorší byl ten tlustý pán, na něhož jsem byl úplně namáčklý. Nakonec si mě vzal a já celou cestu ječel: „Ne, mě se s tebou nechce, ty hroudo sádla!“ Všichni si mysleli, že jsem namyšlený a nafoukaný, ale tak to není. Na druhou stranu jsem byl však rád, že mě už nebudou pomlouvat.

Když jsme došli na místo, vhodil mě na postel a já se tam válel asi dva dny. Pak

si mě vzal a šel se mnou do Mekáče. No, povím vám, že jsem už nebyl tak hezký a ani voňavý, už jsem byl hnusný a ulepený od všeho, no bylo to hrozný. Když jsem se vrátil zpět, spatřil jsem mikinu, byla čistá a hezká, ne jako já, ale byla to mikina proradná a nafoukaná. Najednou mě ten dost prostorný týpek hodil do koše. Asi si myslíte do koše na špinavé prádlo, ale ne, byl to odpadák. Ječel jsem: „Ne, pomoc, fuj, blee!“ ale bylo mi to prd platný, skončil jsem tam vedle nějakého hambáče a salátu. Za nedlouho jsem si na to zvykl a musím uznat, že mi tam bylo o hodně líp než na tom chlápku. Sice tam bylo špinavo a zapáchalo to tam, ale už jsem si na to přivykl a teď tu mám dokonce i kamarády, sice je to hambáč, salát a další věci, ale jsou to praví přátelé.

Anežka Pražáková: Pyšné tričko

Pyšné tričko, tak všichni říkají mému nejlepšímu kamarádovi. Všichni si o něm myslí, jak je namyšlený, nafoukaný a to jen proto, že je pro svého majitele vzácný. Všichni ho pomlouvají, nazývají různými přezdívkami, jako je třeba Pyšné tričko. Já jsem dřív taky patřil mezi všechny ty pomlouvače. Ale pak jsem poznal, jaký doopravdy je. Teď se to snažím vnést do mysli i ostatním, ale oni ne a ne si to nechat vymluvit. Stále si stojí za svým názorem.

Už jsem toho měl dost, tak jsem dostal jeden bláznivý nápad. Domluvil jsem se s panem “Pyšným“, dědou mého nejlepšího kamaráda, jestli by ostatním nemohl ukázat, jak vypadá taková nafoukanost a namyšlenost. On souhlasil se slovy: „Nikdo nebude mého vnuka pomlouvat.“ Domluvili jsme se, že pozve jednoho svého kamaráda, kterého potkal kdysi ve Francii, aby ostatní poznali, jak doopravdy vypadá namyšlenost, nafoukanost a všechny podobné nehezké vlastnosti.

Uplynul přesně týden od doby, co jsme kontaktovali toho Francouze. Nastal den, kdy měl dorazit k nám do Čech. Vše bylo již připraveno. Nedali jsme si až tak záležet, aby jeho povaha byla více viditelná. Již po dvou dnech s ním v jedné skříni za námi chodili ostatní, abychom ho už poslali domů. Tak se taky stalo. „Už

týden jsem na sebe neslyšel žádnou narážku nebo pomluvu,“ oznamoval mi můj nejlepší kamarád. Já jsem byl rád, že si to konečně všichni uvědomili. Že si uvědomili to, jak mu celou tu dobu svýma kecama a připomínkami ubližovali. Od chvíle, kdy Francouz odcestoval zpátky do svého rodného města, se všechno změnilo. Přesněji řečeno, změnilo se chování ostatních k mému kamarádovi. Ale jedno už navždy zůstalo. Jeho přezdívka PYŠNÉ TRIČKO.

Vanesa Turovská: Pyšné tričko

Když jsem se probudil, nemohl jsem uvěřit vlastním očím, ležel jsem v uměle zapáchající krabici, obalu, ve kterém se nedalo hýbat a ještě ke všemu jsem tam nebyl sám, pode mnou, nade mnou i z obou stran vedle mě byla také trička v obalech. Sám pro sebe jsem si řekl: „Tak to teda ne, já světle zelené tričko se žlutým nápisem JSEM BOREC, přeci nebudu v krabici s takovýma nickami bez potisku.“

Začal jsem se zvedat, že odtud co nejdřív vypadnu, tak jsem toho blbce, co na mě ležel, přehodil na další tupě vypadající tričko vedle. Vyhoupl jsem se přes okraj krabice. Rozhlížím se a sundávám ze sebe ten šustící obal. Byl jsem ve velkém domě a ti ostatní byli asi moji spolubydlíci a najednou vedle mě spadl ten, kterého jsem ze sebe musel shodit, abych se dostal z krabice. Asi jsem ho musel probudit, pomyslel jsem si, vypadal jako by ho přejel traktor, tomu jsem se musel zasmát. „Ahoj,“ pozdravil, „já se jmenuju Tomáš.“ „Nazdar!“ odsekl jsem, „já jsem Borec.“ „Borec?“ zeptal se. „Zřejmě je nahluchlej,“ řekl jsem si pro sebe, aby mě neslyšel. „Jo, jsem Borec,“ odpověděl jsem pyšně. „Trochu divné jméno,“ pronesl. „A ještě to máš napsané na tričku?“ uchechtl se. Trochu mě to vykolejilo, ale nedal jsem to na sobě znát a vyštěkl jsem: „Alespoň tam mám něco!“ Se spokojeným výrazem, že jsem mu to nandal, jsem se chystal k odchodu, když vtom na mě zavolal: „Můžu jít s tebou, i když vůbec nevím, kam máš namířeno?“ „Cože?“ nevěřil jsem, „ne, to teda nemůžeš!“ A co nejrychleji jsem opustil místnost.

Řekl jsem si, že se půjdu trochu podívat po okolí, otevřel jsem dveře a objevil jsem se na ulici. Vykračoval jsem si to ulicemi, pěkně vyprsený, aby všichni viděli můj nápis. Pozoroval jsem, jak kolem mě prochází různá trička, různě stará, různě barevná s různými potisky, podíval jsem se na sebe a pomyslel si: „Pche, jsem nejhezčí.“

Když vtom během chvilky začalo tak strašně pršet, že jsem se potřeboval rychle vrátit zpět do toho domu, protože jsem neměl kam jít. Vůbec jsem si nepamatoval cestu, a tak jsem bloumal ulicemi. Myslím, že na některých místech jsem byl dokonce několikrát. „Že já jsem toho Tomáše nevzal s sebou, potom bych nevypadal tak stupidně, neměl bych zablácený svůj krásný nápis a nebyl bych promrzlý až na nit,“ pomyslel jsem si.

Když přestalo pršet, tak už jsem to totálně vzdal a sednul si na lavičku u cesty. Seděl jsem tam asi deset minut, když u mě zastavila pračka, ve které se točil Tomáš. „Co ten tady dělá,“ zamyslel jsem se. „Pojď, nastup si, odvezu tě zpátky,“ zavolal. Nastoupil jsem si k němu, poděkoval mu a vyrazili jsme, trvalo to asi tak patnáct minut, než jsme se dotočili tam, kam jsme měli namířeno. Vystoupil jsem a šel se umýt, abych nevypadal tak trapně. Od této chvíle jsem se k Tomášovi choval víceméně hezky, ale stejně jsem byl nejlepší na světě.

Veselá Veronika: Pyšné tričko

Za devatero skříněmi, nad devatero černými tričky, žilo, bylo jedno staré ošuntělé tričko. Protáhlo se, zívlo a ulehlo zpátky na své původní místo. Černá Puma ležící pod ním hlasitě zavrčela, a vyhnala tak starouška z postele. „Tebe mít jako budík... to byl zase něčí úžasný nápad,“ zasípal dědeček a urovnal si své pečlivě opečovávané knoflíky. „To ty jsi řekl vnoučatům, že chceš nový budík... né já,“ prohodila Puma a prošla okolo staříka, „jo a Alfonsi... potřeboval bys vyžehlit. Po té noci vypadáš fakt příšerně.“ Alfons se narovnal, upravil si své záhyby a pyšně pronesl: „Já je mám rád! Taky bys to někdy mohla zkusit... pár dní neřešit nic jiného, než si užívat, jaký je krásný den.“ Puma mlčela. Zadívala se do

starouškových očí a přemýšlela, jestli to, co řekl myslí vážně, nebo ji jen škádlí. Nakonec usoudila, že to žert nebyl, ale přešla to kupodivu velmi rychle. Strčila do dvojitých dřevěných dveří, které se rozlétly dokořán.

Puma, spolu s Alfonsem, vešla do útrob velké, na bílo vymalované místnosti, která zdánlivě připomínala školní kantýnu. Tip by to byl dobrý, ale rozhodně ne ten správný. Právě se totiž ocitáme u výdeje léků pro přestárlá trička a nátělníky. Alfons se zařadil do řady a trpělivě vyčkával na svůj příděl léku, zatímco Puma se pohodlně rozvalila na podlaze, kam dopadaly ranní paprsky podzimního slunce. Podzim teprve začínal, ale už teď se teploty přes den pohybovaly nebezpečně blízko. Puma toto období milovala. Chladné dny pro ni sice nebyly nijak přirozené, ale nebyla to pro ni až taková starost. Měla přeci dlouhé rukávy! Z jejího přemýšlení ji vytrhla bolest, která se jí usadila za límecem. Puma vyskočila a začala se rozhlížet okolo. Na podlaze vedle ní ležela plná plastická krabička od léků na bolest. Uslyšela smích. Zbystřila. U dveří do výdejny postávalo bílé tričko, které bilo do očí svým svítivě růžovým nápisem KING. Pohazovalo si s další plastickou lahvičkou. Napřáhlo se. Zamířilo a hodilo nádobku znovu jejím směrem. Cíl ale nezasáhl. King si všiml, že se Puma hněvá, koneckonců, kdo by se nehněval, že? King udělal pár kroků zpět, a když si uvědomil, že ho Puma následuje, vykročil ze dveří na chodbu a šoural se, co mu síly stačily až na požární schodiště, kde se ukryl za dokořán otevřené železné dveře.

Netrvalo moc dlouho a Puma už stála na únikových schodech také. „Sakra!“ zaklela rádoby Puma, s vědomím toho, kde se King právě nachází. Zpoza dveří se ozval tlumený smích. „Zase je úplně vedle!“ šeptalo si bílé tričko pod vousky, „co bych taky chtěl po takový nicce jako je Alfonsova Puma!“ Dveře, za kterými se King doteď schovával, se s ránou zavřely. King a Puma stanuli tváří v tvář. „Pche! Že by se nám ta dutá hlava o něco zlepšila? Oh... o tom dosti pochybuji!“ vyprskl King a schodištěm se rozezněl zvučný, jako startující zrezivělý motocykl znějící, chraplavý smích, který nepatřil nikou jinému nežli Kingovi.

Ve vzduchu ovšem bylo cítit i nic jiného kromě Kingova hraného pobavení. Puma vycítila, že se King bojí. Rozesmálo ji to, ale dokázala své emoce ovládat. Takže místo toho, aby se začala smát, se posadila a vyčkala, až King přestane přehrávat. Když se místností konečně znovu rozhostilo ticho, Puma promluvila. „Nechápu, že tě to stále baví, Kingu. Už patříš mezi přestárlá trička a ty... místo toho, aby sis užíval svého obnošeného důchodu, vymýšlíš více a více skopičin, kterými neštvěš pouze mě, ale i všechny okolo sebe. Chováš se jako Bartleby.“ Puma si moc dobře uvědomovala, že zasáhla do živého. King nabral z bílé růžovou a z růžové rudou barvu. Byl doslova rudý vzteky. „Nepřirovnávej mě k tomu podvrat'ákovi Vietnamcovi! Tváří se jako by byl něco extra, jen proto, že má na tričku NIKE... ani to není pravé! Je to jen obyčejný šunt za pár kaček!“ vybuchl King. „A kolik jsi stál ty, brachu?“ zeptal se Alfons, který se z ničeho nic objevil ve dveřích. King z červené přešel na růžovou. Jako by se styděl. Odpověď na tuto otázku King nemusel ani hledat. Alfons přešel k jeho zádům a odhrnul límec. Puma se divila, že ho King nechal tohle udělat, ale jemu už bylo všechno jedno. Došlo mu, jak v očích ostatních vypadá. Došlo mu, jak příšerné je zesměšňovat ostatní, jen proto, že vypadají jinak, že nejsou tak bohatí jako ostatní. Vzpomněl si na svá léta ve školce, kde se mu značková děcka smála za to, že na cedulce, kterou nosí skrytou pod svým límcem, stojí: Made in China.

Natálie Malátová: Jak klokaní zabydleli svět

Cože?! Klokaní stoleček, klokaní stolička, kde to proboha jsem? Chvíli jsem se rozhlížela po místnosti, kterou jsem ze začátku vůbec, ale vůbec nepoznala. Chvíli jsem přemýšlela, jestli to není sen, chtěla jsem říct, aby mě někdo štípnul, ale nikdo v místnosti nebyl. Vstala jsem z postele a zamířila jsem ke skříni, abych si připravila oblečení do školy. Když jsem si ho ale oblékla, ztuhla jsem, tričko s potiskem klokana, rifle s klokaními hlavami. No, prostě to bylo na hlavu, ale myslím tu naši, ne zase tu klokaní.

Oblečena do toho bláznivého oděvu, jsem se vydala do kuchyně, abych si

připravila svačinu do školy. Nachystala jsem si ingredience na tousty. Všechny plátky toustového chleba jsem si namazala a spojila k sobě. Už byly položené v toustovači, tak jsem chtěla stisknout tlačítko ON, aby se upekly. Vtom přišla mamka a ptala se mě, jestli nechci s něčím pomoci. Poděkovala jsem se slovy, že už to mám připravené a že si může jít zpátky lehnout. Otočila jsem se zpět k toustovači, abych ho zapnula. Stisknula jsem a najednou BLIK. Na chvíli kolem mě vše zběhalo, ale opravdu jenom na malou chvíli. „Co to sakra bylo!“ řekla jsem si. Rychle jsem se otočila na mamku, jestli je pořád v kuchyni, ale naštěstí už byla pryč.

Po doděláním svačiny jsem si šla pustit televizi, jelikož mi zbyla ještě chvilka času. Zrovna dávali ranní televizní noviny. „To snad ne, ten svět se úplně zbláznil!“ Televizní noviny moderovali Lucie Klokanová a Rey Klokanteng. Já koukala jako sůva z nudlí. Jako kdybych se praštila do hlavy. Jinak to nevidím. Lucie a Rey mluvili o tom, že prý Klokán Trump chce uspořádat v Americe olympijské závody ve skoku dalekém. Rychle jsem popadla ovladač, abych vypnula televizi. Ale s vypnutím televize jsem zmateně probudila v mamčině náručí. Potom, co jsem se více probrala, mi mamka vysvětlila, že jsem sebou házela po posteli a křičela, že už nechci vidět žádného klokana.

Matěj Vrabec: Vzkaz v lahvi

Jednoho dne jsem šel uklízet na půdu po dědovi. Byl tam hrozný nepořádek, hodně prachu a myší. Uklízení mě moc nebaví, ale tohle byla výjimka, protože zde bylo mnoho věcí, které byly zajímavé, např. zbraně, staré peníze, knihy a dobové oblečení.

Venku se už stmívalo a na půdě začalo být šero. Chtěl jsem už jít, ale najednou jsem v rohu půdy spatřil malou truhličku, kterou obklopovala spousta pavučin. Trochu se pavouků bojím, ale moc mě zajímalo, co je v té truhle. Starým hadrem jsem očistil poklop a truhličku pomalu otevřel. Uvnitř byla lahev zavřená korkovým špuntem. Opatrně jsem špunt oddělal a v lahvi byl smotaný papírek

převázaný provázkem. Chvíli jsem přemýšlel, zda si mám přečíst, co je napsáno na papírku. V ten moment na mě volá mamka: „Pojď už z té půdy, bude večeře.“ Rychle jsem odpověděl: „Už jdu,“ a strčil jsem papír z lahve do kapsy.

Po večeři jsem šel do svého pokoje a položil smotaný papír na stůl. Okamžitě mě přemohla zvědavost a začal jsem zápolit s provázkem. Hrozně se mi chvěly prsty, jak jsem byl napjatý. Po chvílce jsem papír rozmotal a přečetl vzkaz, který byl od mého dědy. „Kdo si přečte tento vzkaz, nechť se zapíše a vloží zpět na místo, kde ho našel.“ Zapsal jsem tedy své jméno, věk a opět papír smotal a vložil do lahve. Druhý den jsem se vrátil na půdu a lahev se vzkazem vložil na stejné místo. Doufám, že jednou i mé děti nebo vnoučata najdou lahev se vzkazem a napíší svá jména, aby pokračovalo, co bylo započato.

Ester Nováková: V zajetí časové smyčky

Byl chladný večer, vítr se opíral do stromů a já jsem začala vzpomínat. Seděla jsem v křesle, dřevo v krbu praskalo a jiskry dopadaly na zem.

„Tak tedy, jmenuji se Adriana a žiji hodně zajímavý a velice nepřírozený život, který některé lidi děsí. Nevím, jak začít, jak to mám vysvětlit. Už od narození mám nadpřirozené schopnosti, které mi přinášejí jen samé problémy.“

Vstanu a přiložím pár polen do krbu a dřevo okamžitě pohltní oheň, zadívám se ohně a zase se mi zatočí hlava. Musím se posadit a hodně se soustředit, abych tomu zase nepodlehla.

„Teď už to umím ovládat, ale byly časy, kdy jsem s tím nemohla nic dělat. V té době jsem tomu nerozuměla a bála jsem se. Chodila jsem v noci do ložnice k matce. Jednou mi matka vysvětlila, že jsem jiná než ostatní děti, že můžu cestovat časem. Na nějakou dobu to ustalo. Pak začala škola a já to najednou pocítila v celém rozsahu. Měla jsem hrozný pocit, jako by se se mnou točil celý svět, zavřela jsem oči, a když jsem je otevřela, nebyla jsem ve svém pokoji, ale na odlehlém místě s odporně vypadající zříceninou, která kdysi měla podobu překrásného

domu. Nevím, co mám dělat, zavřu oči, soustředím se a chci domů. Za pár vteřin se probudím ve své posteli a celá se třesu.

Druhý den, když jsem přišla ze školy, se bojím zůstat sama ve svém pokoji. Směs strachu a vzrušení mně přinutí zavřít oči a zase to podivné zhoupnutí a už se nacházím jinde. Znovu stojím před tím domem, ale už není tak rozpadlý jako předtím, všude kolem mě rostou květiny a svítí slunce. Nerozumím tomu, jako bych se dostala na stejné místo, ale v jiném čase. Že by byla pravda, co mi matka říkala? Když jsem byla malá, myslela jsem si, že mi to říkala, abych se nebála, ale asi je na tom něco pravdy. Sem tam se ocitnu na jednom místě v různém čase, stačí jen zavřít oči a je to. Vlastně to byla i legrace. Jen se mi nelíbí, že je to pořád dokola. Zanedlouho jsem z toho nemohla ven, vždy když jsem zavřela oči, zjevovaly se mi ty samé obrázky - starý dům, osamělé stromy. Chtěla jsem ven, ale nešlo to. Pověděla jsem to matce a ta mě uklidnila, že bude vše v pořádku. Zašly jsme k mému strýci a ten mi dal modrozelený nápoj, po kterém se usíná. Konečně po strašně dlouhé době mi byl dopřán ničím nerušený spánek. Ani nevím, jak dlouho to mohlo trvat, ale bylo mi lépe. Strýc mi vysvětlil, jak se příště nedostat do časové smyčky.

Nyní už jsem skoro dospělá a už vím, jak mám cestovat, aniž bych se dostala do této smyčky. No a to je konec mého příběhu o zajetí v časové smyčce, ale ne konec příběhu mého života a mého cestování v čase.“

Anežka Pražáková: V ZAJETÍ ČASOVÉ SMYČKY

A je to tady. Můj osud s názvem Časová smyčka. Už zase se vracím do těch nejhorších vzpomínek, co jsou v mé hlavě. Už zase se ocitám v minulosti. V mé nejhorší minulosti. Vůbec nevím, proč se tohle děje. Prý je to osud. Nikdo o těchto mých problémech neví. Nikdo neví o mém osudu, který se snažím změnit. Už jsem si přečetla spoustu různých, divných a zároveň mně pomáhajících knih, ve kterých jsou všechny informace, co se týká osudu. Všude se píše, že osud se dá změnit úplně jednoduše. Ale jak? A tady to všechno začalo. Po přečtení jedné

jediné knížky.

Jednou jsem se opět dostala do těch špatných vzpomínek. Ocitla jsem se v minulosti. Všude kolem bylo ticho. Nikde nikdo. Jenom knížka vedle knížky. Muselo jich tam být několik tisíc, protože všude kam jsem pohlédla, byly knížky. Byla jsem tak zaneprázdněná zkoumáním všech těch k sobě svázaných papírů, že jsem ani nepostřehla, že se za mnou objevila postava. Lekla jsem se. Chtěla jsem utéct. Někam se schovat. Ale mé nohy mě neposlouchaly. Stála jsem tam, připravená čelit nejhoršímu. Krev v těle mi úplně ztuhla, když osoba promluvila. „Vím, bojíš se mě. Ale proč? Vždyť jsem ten, kterého se celou tu dobu snažíš změnit, obalamutit a od základu předělat.“ Po těchto slovech jsem si uvědomila, s kým mám tu čest. Stál přede mnou Osud, osud s velkým “O“. Jak komické, celou dobu ho hledám, a když se mi to konečně povede, snažím se utéct. Chvíli jsem tam jen tak přešlapovala a přemýšlela, co říct. „Proč mě chceš změnit?“ promluvil po nějaké době. „No, víš,“ vykotávala jsem ze sebe, „už mě unavuje to neustálé vracení se do těch nejhorších vzpomínek, co mám, co jsem kdy prožila.“ Vypadalo to, že mě asi i chápe, ale zdání většinou klame. Tenhle chlapík se mi přímo vysmál do očí. Nechápala jsem to. Chtěla jsem co nejdřív pryč, ale nevěděla jsem jak. Nohy už jsem sice rozpochovala, ale teď jsem prostě a jednoduše netušila, jak by se odsud dalo zmizet. Smích toho chlapíka jménem Osud nabýval na síle a mně se chtělo začít brečet.

Po chvíli jsem se vzpamatovala. Vstala jsem ze země a začala si v hlavě připravovat to, co mu chci za těch posledních pár minut říct. Nadechla jsem se a začala, i když jsem věděla, že takhle svůj osud už nikdy nezměním. „Jestli se ti líbí se mi takhle vysmívat, tak prosím, jen si posluž. Se svým osudem jsem se už smířila, ale ty se svým se nesrovnáš nikdy. Nikdy přece nemůžeš mít dobrý pocit z toho, že někomu ničíš život.“

Když jsem svůj proslov dokončila, smích utichl. Všude se rozhostilo hrobové ticho. Asi se na chvíli zamyslel. Uběhlo pár dlouhých minut, kdy bylo ticho. Z ničeho nic se mi začala motat hlava a já před očima viděla jenom tmou. Probudila

jsem se ve své posteli. S dobrým pocitem, že jsem ho donutila se nad sebou zamyslet. Pak mi ale došlo, že jsem svůj osud asi nezměnila, zase se to všechno vrátí. Mé obavy se naplnily. Opět ty černé myšlenky v mojí hlavě. Ale moment. Tady je něco jinak. Mé negativní myšlenky se vytratily a já ve své mysli měla jen samé dobré vzpomínky, které mě neopouštěly. Osud se nad sebou asi zamyslel. Možná ho tížilo jeho svědomí, které už ale nikdy nenapraví. A takhle jsem zase mohla začít žít normálně. Bez zbytečných starostí. A to jen díky jedné knížce a jediné větě.

Vanesa Turovská: Jak klokani zabydleli planetu

Dnešní den ve škole byl tak strašně nudný, kdyby poslední hodinu nebyl dějepis, ve kterém jsme se učili o tom, jak to tady na Zemi chodilo ještě před tím, než jsme tady na začali žít my, klokani, tak bych z té školy asi utekl. To téma mě zaujalo tak moc, že jsem si hned po škole zašel do knihovny, hledal jsem tam knížky, které by mi poskytly nějaké zajímavé informace, ale žádná se mi nelíbila, když z ničeho nic jsem narazil na knížku s názvem „Jak se klokani dostali na planetu Zemi“, sáhl jsem po ní a všiml jsem si, že za ní je nějaký složený lístek, otevřel jsem ho a začal jsem číst: *„Pokud jsi našel tento dopis a nejsi klokan, tak ho prosím znič. Všechno to začalo tak, že jsem já, můj kamarád Robin a spousta ostatních klokanů pracovali na projektu, Jak obydlet planetu Zemi. Kdysi dávno začal počet lidí ohromně klesat, protože ceny másla a ostatních potravin neustále rostly a bohatí lidé nakupovali ve velkém a chudí si nemohli nakoupit to, co potřebovali, tak se začali vraždit, až najednou z nich zbyla jen cca jedna miliarda. To bylo znamení pro nás, jelikož jsme měli špehy v ZOO, jak tomu říkali lidé, tak jsme věděli skoro o všem, a proto dne 20. 23. 23202 jsme poslali na Zemi od nás z planety Kapsov první várku statečných a vyškolených dobrovolníků, kteří pochytají a zneškodní zbylé obyvatele Země, ovšem že první várka nedokázala zneškodnit všechny lidi, ale lepší něco než nic. Trvalo nám to asi dva roky, než se nám podařilo ty dvounožce odstranit. Komunikace mezi Kapsovem a Zemí se stále*

udrží i spoustu let po zničení posledních tehdejších obyvatel, protože nyní jsou klokani na obou planetách. Nakonec bych ještě rád vysvětlil, proč jsme planetu Zemi vlastně obsadili, je to velmi prosté, Kapsov byla planeta obřích rozměrů, ale my jsme se tak trochu přemnožili a začínala nám být malá a Země byla nejlepší.“

Travák Hopsavý

planeta Země 23. 1. 23205

Po dočtení dopisu jsem nevěděl, co si mám myslet, v hlavě mi kolovala spousta myšlenek typu: „Někde je ještě jedna klokani planeta? Jak to že jsem o té planetě nikdy neslyšel? A mají se tam taky tak dobře jako my tady? Vypadají stejně jako my?“ Od této doby jsem začal hledat informace o Kapsově, ale bylo jich hrozně málo, nejvíce užitečný pro mě byl ten dopis, který jsem si pečlivě schoval. Pátrat jsem ale nepřestal.

Jakub Suchochleb: Letní dovolená

Začalo to velice rychle, jen co jsme přišli na letiště, paní už na nás křičela: „Nastupovat!“ Vzali jsme kufry, a protože jsme byli strašně natěšení, vběhli jsme hned do tunelu číslo dvacet. Jelikož jsme přijeli pozdě, kufry kontrolovali jen rodičům a já se ségrou jsme utíkali dále. Spatřili jsme obří letadlo ani jsme se nerozkoukali a už jsme byli uvnitř. Rodiče na nás křičeli, ať počkáme, ale natěšení bylo větší. Hned co jsme vstoupili do letadla, poslali nás na naše místa.

Všichni čtyři jsme seděli vedle sebe. Spekulovali jsme, jak to bude v Turecku vypadat, jak nám bude chutnat jídlo. Jenže vtom už se ozval hlas pilota: „Dámy a pánové, naše letadlo právě vzlétá, připoutejte se prosím, přeji vám příjemný let, na Filipíny poletíme zhruba šestnáct hodin a přiletíme v sedm hodin našeho času. A bylo zle, mezitím co si všichni vychutnávali chutnou svačinu, my jsme podlehlí panice. Mamka běžela za letuškou, že letíme špatným letadlem. Zpátky už jsme si ovšem vrátit nemohli. Vysvětlili nám, že si můžeme vybrat, buď zůstaneme na Filipínách, nebo poletíme do Turecka, ale strávíme v letadle dohromady tři dny. Všichni jsme byli pro Filipíny. „Dámy a pánové, přistáváme,“ ozvalo se. Otevřel

jsem oči a pozoroval, jak klesáme. Byli jsme tak nízko, že už byli vidět i nádherné ostrovy. Bylo to něco neskutečného.

„Přistáváme,“ ozvalo se z reproduktorů. Všichni už jásalí nadšením. Vystoupili jsme z letadla a šli se ubytovat. Měli jsme obří hotel, který ovšem nebyl nijak módní. Dostali jsme přednášky o lidech, kteří tu žijí. Prý mají šamany, kteří pracují s vroucí vodou a vyhánějí tak zlé duchy. Pár jsme jich potkali, ale byli milí. Přišli mi mírumilovní. Jejich oblečení bylo však trochu netypické, měli obří čepice z kůže a klepet raků, šaty z hadí kůže. Šel z nich trochu strach. Nechápal jsem, jak mohou žít tady mimo civilizaci. Poté mi ovšem došlo, že oni naše věci neznají, jeden z nich obdivoval můj nanuk, druhý mamčiny sluneční brýle. Byly to nádherné dny. Nakonec to byla úžasná letní dovolená.

Tereza Málková: Cesta za babičkou

Jednoho krásného letního dne jsem se rozhodla vyjet vlakem za babičkou, protože jak jistě všichni víte, jsem skvělá dcera a ještě lepší vnučka + mám ráda nakupování, už mi dochází peníze a babička mě často a velmi hojně tímto finančním materiálem zásobuje. Vlak mi měl odjíždět už v devět ráno, takže jsem si musela přivstat a přichystat se. Vstala jsem z postele asi půl hodiny před odjezdem vlaku. Klasicky. Jakoby se mi to nedělo skoro pořád. Rychle jsem na sebe hodila první, co jsem popadla, mezitím tak 20x spadla a vyrazila z domu. Vlak mi měl odjíždět za pět minut. „No do prčic!“ zvolala jsem na celou ulici a rozeběhla se. No musím vám říct, snad nikdy jsem tak neběžela. Ani o tělocviku, ani do školy, ani když chtěl můj pes zakousnout veverku. Prostě ne. Přiběhla jsem na nádraží a vlak tam ještě stál. Nastoupila jsem a posadila se na první volné místo, co jsem uviděla. Pozorovala jsem ještě nastupující lidi a čekala, než se tahle vroucí popelnice na kolejích začne pohybovat. Najednou jsem periferním viděním spatřila kluka. Velmi pohledného a taktního kluka. „Můžu si přisednout?“ zeptal se. Já, nenamalovaná, rudá jako rak, jsem odpověděla „Eee.. noo.. asi jo.“ Sedl si a já jen koukala před sebe, navázat s ním oční kontakt bylo to poslední, co jsem

chtěla. Vlak se dal do pohybu a s ním přišla i průvodčí. „Lístky prosím, řekla čekajíc, než jí lístky podám. A teď začal ten pravý problém. Lístky. Nejenže jsem se ztrapnila před tím klukem, ale ještě k tomu jim babička musela dát všechny peníze na moje nákupy. To byl zase den.

Tereza Novotná: Letní brigáda

Krásný letní den, pomyslí si. Vykouknu z okna a nadechnu se čerstvého vzduchu. Ach, ten svěží vánek. Ideální počasí na surfování, plážový volejbal nebo jen tak opalování na pláži. Ale zrovna já jsem musela nastoupit na letní brigádu, fakt super. Místo krásné hnědé kůže jsem si vybrala bílý nos. Budu muset sedět pod slunečníkem a hlídat na pláži malé děti, práce plavčíka je tak nudná. Zatímco si tady stěžuji na své povinnosti, tak už jsem dávno měla být na pláži. Ještě se rychle napiju vroucího čaje, a to i přesto, že je venku třicet stupňů, a vyrazím.

Pláž už se pomalu plní lidmi, malými dětmi a jejich ambiciózními matkami, které by si nejradši přepsaly náš plážový řád podle sebe a píšťalku mi sundaly z krku. Vylezu na své sedátko a otevřu knihu od mé oblíbené spisovatelky „Léto, jak má být.“ Možná bych měla hlídat, ale dneska na to vůbec nemám náladu. Avšak, než stihnu dočíst první stránku, uslyším hysterický brek. Rychle seskočím a doběhnu se podívat, co se děje. Zahlédnu malou holčičku, která se drží za nohu. Je mi to hned jasný, další dítě, které se dostalo do hrůzostrašných klepet jednoho z raků. To víte, rak je na první pohled velmi roztomilé stvoření, ale také vám dokáže velmi znepríjemnit sobotní dopoledne. Malou holčičku ošetřím a dám jí samolepku s rakem, jako odměnu za statečnost. Tenhle týden je to snad už páté dítě, které se s rakem setkalo. Nikdo neví, co s tím. Ale co použít ty ochranné vodní boty, které jsem dneska ráno viděla v obchodě na pláži. Je to super účinný způsob, také velmi levný a efektivní.

Hned další den jsem to šla navrhnout šéfovi a nápad se mu tak zalíbil, že jsem od něj dostala pochvalu i malou odměnu. Na konci léta jsem díky tomu měla dostatek peněz a mohla jsem letět do svého vysněného Londýna. I když mě to stálo moře

času, byla to dřina a já jsem tomu obětovala celé prázdniny, tak věřte, že se to opravdu vyplatilo a já si mohla díky tomu splnit svůj sen.

Eliška Píšová: Dospělost

Dospělost, co to vlastně je? Je to vůbec reálná změna v životě, nebo si to naši rodiče jen vymysleli, aby nás mohli peskovat. Jako malé mi maminka říkávala, až budu dospělá, ať si dělám, co chci. No, vlastně mi to říká doteď.

Vždycky jsem snívala o tom, jak budu mít vlastní auto a budu si moct kdykoliv kamkoliv zajet. Že budu moct chodit spát, v kolik se mi bude chtít, a spoustu dalších věcí. Jenže vím, že dospělost znamená i starosti a zodpovědnost. Různé zařizování, papírování a úřady. Maminka to dělá od té doby, co má děti, bydlení a práci. Budu dospělá, až toto všechno budu dělat taky? Nebo jak to tedy je?

Jan Příbyl: Budu dospělý, až ...

Dospělost..., nejdříve je důležité zjistit, co to je. Dle zákonů od osmnácti let, tudíž ve věku, kdy se fyzicky vyvineme, ale je tu ještě něco, naše chování, naše mentální stránka. Abychom byli dospělí, měli bychom se tak chovat, to mě přivádí na otázku, zda to určujeme sami nebo okolí. Když se před někým budeme chovat slušně, budeme se bavit o politice a o aktuálních věcech, nejspíš si pomyslí, jací jsme vzdělaní a pečliví na informace, ale když před ním budeme žvatlat o hloupostech, nejspíš si řekne, že to nemůže být dospělý člověk. Co když nás baví se tak chovat, nesnášíme se tvářit přívětivě celý den, smát se špatným vtipům nadřizených, dělat práci, co nás nebaví, a tak snad do nekonečna.

Například můj bratr i přesto, že mu je už čtyřicet let, se dívá stále na animáky, živí se převážně sladkostmi anebo hledá nejrůznější výmluvy na to, proč nevynešl koš, zato ale já dělám úkoly (obvykle), sekám trávu, nakupuju atd. Takže já se cítím být dospělý. A co vy, cítíte se také být dospělí?

Tereza Málková: Budu dospělý, až...

Kdy vlastně budu dospělá? Až přejdu přes práh 18 let? Až dokončím maturitu? Až mi narostou prsa a narostou mi vůbec nějaká? No, na jednu stranu je to otázka genetiky. Dospělý člověk samozřejmě musí být fyzicky vyvinutý, ale tady jde hlavně o tu psychiku.

Až budu dospělá, bude mi jedno, jestli budu mít akné po celém obličeji, nebo jestli budu vypadat jak vyretušovaná modelka. Bude mi jedno, co si o mně kdo myslí. Až budu dospělá, budu se o sebe schopná sama postarat. Dokážu si sama nakoupit, vybalit to, setřít podlahu po jogurtu, který mi skoro vždycky spadne na zem a spoustu dalších věcí, které jsou pro mě dosud fakt náročné.

Puberta je období dost těžké, obzvlášť když vás všechno rozhodí tak jako mě. Ale i dospělí jsou takoví. Jsou citliví. Někteří víc, někteří míň, ale jsou. Někdy to tak třeba nevypadá, ale dospělí mají problémů víc než dost, potřebují po boku někoho, kdo jim bude pomáhat v téhle zmatené hře zvané život. Možná to je jejich drahá polovička, možná sourozenec, možná rodiče, možná děti. Každý to má jinak, stejně jako se každý stane dospělým v jiný čas. A kdy se stanu dospělou já? Sama nevím, ale už předem tuším, že to nebude žádná procházka růžovým sadem. My děti bychom se měly k dospělým chovat s respektem a úctou, protože jim život už stokrát podrazil nohy a oni se stokrát dokázali zvednout a nevzdali to.

Tereza Novotná: Budu dospělý, až...

Dospělost. Co to vlastně je? Nikdo neví, kdy k němu přijde. K někomu brzy, k někomu déle a k někomu třeba vůbec. Ale jak poznáme, že jsme dospělí? Kde jsou ty hranice, které nám oddělují náš růžový dětský svět od hory povinností a moře problémů?

Když se nad tím člověk zamyslí, tak vlastně zjistí, že dospělost je jenom název pro naši velkou složku v životě. Nikdo nám nemůže říct, kdy jsme dospělí, a nikdo nám nemůže určit přesný věk, kdy bychom už tuhle část života měli navštívit. Lidi, kteří jsou dospělí, si přijdou asi děsně povznešení, důležití, a že bez nich by

to nefungovalo, ale opak je pravdou. Tyhle lidi nemá nikdo moc rád, považují se za ty nejchytřejší lidi na světě, neustále nás poučují a říkají, co můžeme, co nesmíme, tohle bys nezvládla, na to jsi moc malá. Určují naše hranice, ale neuvědomují si, že celou dobu mluví o těch svých.

Nebylo by mnohem lepší potkat na ulici dospělého člověka, který se na nás usměje, zeptá se, jak se máme, anebo na nás zamává? Určitě je to lepší, než ty zamračené obličejky, které vídám každé ráno na ulici.

Každý z nás má v sobě duši dítěte a je jenom na tobě, jestli ji chceš zahrabat pod horu povinností, anebo jestli ji v sobě občas použiješ a ukážeš všem kolem, že jsi pořád to malé, bezstarostné a hlavně šťastné dítě. Moje mamka je příkladem toho, že to jde. I přesto, že má moc povinností jako třeba, chodit do práce, nakupovat, uklízet, starat se o tři, někdy čtyři, když počítám taťku, děti. Většinou je usměvavá a šťastná. Beru ji jako mou nejlepší kamarádku. Zná mě líp než kdo jiný. Chodíme spolu nakupovat, smějeme se, fotíme selfička, řešíme kluky. Na jednu stranu je to velmi schopná žena, která má povinností víc než dost, ale na druhou stranu je to člověk, který si užívá života, i když to vždycky není úplně lehké.

Až vyrostu, chtěla bych být jako ona. Někdo, kdo se neustále učí nové věci a někdo, kdo nezapomněl, že byl také dítě. Takže kdy budeme dospělí? Až si přestaneme pokládat tuhle nedůležitou otázku a konečně začneme pořádně žít.

Eliška Šimáková: Hlavounek dobrosrdečný

Hlavounek dobrosrdečný patří mezi velmi známé rostliny. Má uklidňující efekt, takže působí sedativně. Hlavounek původně rostl pouze v Číně, dnes na něj lze ale narazit i v Evropě a Severní Americe.

Patří do čeledi srdcovitých. Jeho květy v hroznovitých úborech mají purpurovou či narůžovělou barvu. Je vysoce návykový, ale také zázračný. Má rýhovanou lodyhu a lichožpeřené listy. Obsahuje vitamíny B a C, využíván je také pro kofein. Sklizeny by měly být listy, které se dávají na 5 minut do úst.

Pokud vás tedy sužují takové problémy jako úzkost, nespavost, rozhodně jej můžete vyzkoušet. Má kladný vliv na srdce, ale především snižuje tělesnou hmotnost. Nadměrném množství může vyvolat vedlejší účinky, a to například průjem, bolest hlavy a pachuť v ústech.

Jakub Suchochleb: Žlutobrádek zubatý

Žlutobrádek zubatý není jen krásnou rostlinou, ale vzhledem ke svým účinkům je i velice vyhledávanou léčivkou.

Žlutobrádek zubatý roste téměř po celé Evropě, ale rozšířil se i do dalších oblastí. Díky expanzi Evropanů ho totiž nalezneme v Severní Americe, ale i na Islandu. Tato jednoletá rostlina se řadí do čeledi violkovitých. Dorůstá až čtyřiceti centimetrů. Jeho lodyha je hranatá a listy má řapíkaté.

Žlutobrádek zubatý roste od dubna či května do srpna. Plodem je tobolka, která obsahuje vitamíny C a E. Tato rostlina je velice užitečná v lékařství, kde se využívá hlavně do léčivých mastí.

Když ji budeme chtít zpracovat sami pro sebe, moc práce nám to nezabere. Jen nesmíme zapomenout, že jediná léčivá část této rostliny je tobolka. Pokud bychom totiž strávili stonek, mohlo by to mít následky. Nemějte strach, následky nejsou smrtelné, hrozí vám jen nevolnost. Také nesmíme zapomenout, že tobolka se musí nechat usušit, neboť čerstvá tobolka není tak kvalitní.

Žlutobrádek zubatý se doporučuje používat jen při kožních potížích. Jeho protizánětlivé účinky jsou někdy až zázračné!

Tereza Hálová: Kýchavka sedmiruká

Jedná se o léčivou, ale i okrasnou rostlinu, byť ne zas tak známou.

Pochází ze Středozeří. Roste v řadě oblastí Evropy. V Asii se pěstuje pro léčivé účinky a v České republice ji nalezneme jen výjimečně.

Dorůstá zhruba do výšky 40 až 50 cm. Na přímé lodyze se vyskytují listy v přízemní růžici. Květy mají bílou barvu. Rostlina se objevuje zejména koncem

března, začátkem dubna, ale ve vyšších nadmořských výškách se vyskytuje o něco déle.

Bývá doporučována při potížích horních cest dýchacích, kladně působí na trávicí ústrojí a dále se používá při cukrovce, kdy zinek obsažený v rostlině zlepšuje využití inzulínu.

Měla by se konzumovat sušená (max. při teplotě 40°C). Ze sušené rostliny si můžeme připravit zdravý čaj. Čerstvé listy jsou zase používány k výrobě zevních obkladů.

Užíváním této rostliny si člověk uvědomí, že zdraví, je to nejcennější, co člověk má, a proto si je musíme chránit a pečovat o něj.

Anežka Pražáková: Žárovka

Jako každou noc, jsem i tentokrát v jednu hodinu ráno vyrazila do ledničky. Tam už na mě čekala moje kamarádka. Bude to znít zvláště, ale ano, moje kamarádka je opravdu žárovka. Hned jak jsem otevřela dveře ledničky, začala zářit radostí. Dokonce by se dalo říct, že se z ní stalo takové žlutě zářící sluníčko. Neuběhla ani vteřina a už mi začala vyprávět, co všechno se jí stalo. Řekla bych, že takhle upovídanou žárovku ještě nikdo nevyrobil. Povídá a povídá, vlastně nic jiného neumí. Občas se do toho svého příběhu tak zamotá, že ani neví, co je pravda a co si vymyslela. To svědčí o tom, že není až tolik pravdomluvná. Ale abych se jí zastala. Každý její příběh obsahuje alespoň jednu pravdivou věc.

Když jsem ji poprvé viděla, myslela jsem si, že to bude zase jedna z těch nafoukaných a rozmazlených žárovek. Ale za tu dobu, co ji znám, všechno tohle vyvrátila. Je úplně pravý opak toho, co jsem před chvílí řekla. Je strašně hodná, pokaždé když někdo nemůže něco najít, ochotně mu posvítí. Když má někdo špatnou náladu, zlepší mu ji. Je to prostě ta naše nejlepší ledničková žárovka.

Kateřina Vejvodov: Pavouk

Jmenuji se Smetak Dlouhonozechlupat, narodil jsem se 14. nora 2013 v rohu ve skřini. V současné době přebývám v druhm rohu skřin. Vystudoval jsem vysokou školu kaskadrskho umění. Tam jsem nabýval vědomostí zhruba tyř roky.

Kaskadřin se venuji opravdu rád, a proto mezi m záliby patří bungee jumping. Ale mám i jiné koníčky než jen kaskadérské kousky. Rád si ešu chloupky, leštm si sv oka a samozřejm i rád pletu pavučinky.

Po svém středoškolskm studiu jsem nastoupil do práce. Do práce, která se zabývala výrobou těch nejkvalitnějších pavuinek, proto má také přijali. Zde jsem vykonával tu nejvyšší pozici, jakožto pracant pavuk. Vyráběl jsem přímo ze svého materiálu. Díky své vynikající schopnosti vytvářet pavučinky jsem bez problémů dlkov vystudoval Vysokou školu pletací v Praze, kde jsem získal erven diplom za nejlepšího pletaře pavučin. Takže se dá říci, že práce je i mm koníčkem.

2. 3. 2018 v Druhm rohu skřin

Ing. Smetak Dlouhonozechlupat

Vanesa Turovská: KANREK

Jmenuji se Arnošt Ferdinand Kanr Uřvan, narodil jsem se na Kanárských ostrovech. V současné době přebývám v Napolisech 205 na verandě na okenním parapetu. Základní školu jsem navštěvoval dva roky. Po jejím ukonen jsem se vydal na středn pozorovací školu a spšn ji zakončil maturitní zkouškou. Již dva roky pracuji jako tajn pozorovatel soused v jedné soukrom společnosti. Ovldm několik světových jazyků, které ale v současnm zaměstnání nepoužívám. Vlastním leteck průkaz. Absolvoval jsem kurz rozhazování zrn a vylvn vody. Chodil jsem do pěveckého sboru Skřehotček, což mj dosavadní

zaměstnavatel bohužel nedokáže náležitě ocenit. Můj zdravotní stav je více než výborný.

V Nepolisech 25. 2. 2018

A. F. K. Uřvaný